

Ștefan Berciu, 50

după *Avarul* ar fi dispărut arghirofilii ! Influența literaturii și a artei, în rău și în bine, e uriașă. Dar nu așa. Altfel.

La toate acestea m-am gândit, amintindu-mi, cu afecțiune, că Ștefan Berciu împlinește 50 de ani.

A scris 14 piese. Amintesc aici câteva dintre ele. Cele mai bune : *Cine a ucis ?*, *Acuzarea apără*, *Hipnoza*, *Oameni și umbre*, *Pisica sălbatică*. Merită să fie reluate. Inclusiv pentru virtuțile lor educative. Ca să nu mai vorbesc de forța lor de captivare. A scris și câteva „acte”. Jucate pe zeci de scene ale amatorilor. A publicat și romane polițiste : *Jos masca*, *domnule Dib*, *Insula spionilor*, *Ipoteze judiciare*. Pentru *Fantastica aventură 2101* a fost distins cu premiul „Pana de aur” și cu Diploma Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

O dată a păcătuțit, scriind o piesă de evocare a răcoalei din 1907. O piesă importantă : *Răfuiala*. Dar genul lui, vocația lui, e „polițistul”.

Câteva condeie de talent bat la ușa acestui gen. Unii au și trecut-o. Dar, cel puțin până acum, nimeni n-a scris teatru polițist mai bun decât Ștefan Berciu.

Îi doresc, de-aici, de la oarecare depărtare, dar cu inima aproape de el, ca a doua jumătate de veac a vieții lui să-i fie și mai rodnică.

Iulie, 1978

Th. Mănescu

O experiență interesantă, la Satu Mare. S-a imaginat — urmărindu-se în paralel o suită de spectacole valoroase și diverse din întreaga țară — un colloviu sui generis pe tema : „Arta actorului contemporan în dialog direct cu publicul”. S-au constituit mai multe grupe de spectatori, cu o premeditată compoziție eterogenă : muncitori, intelectuali de formație umanistă și tehnică, artiști amatori și profesioniști. Cu aceste grupe s-au purtat mai multe discuții, pornindu-se de la reprezentările urmărite și ajungându-se la probleme generale, de inițiere în tainele artei teatrale. În ultima zi, toți cei care conduseseră, separat, discuțiile pe grupe, s-au adu-

CONTRAPUNCT

HORIA DELEANU

Eliberarea spectatorului

nat și, împreună cu publicul, au încercat, fără mari pretenții, dar cu o mare dragoste pentru arta de la luminile rampei, să schițeze câteva idei de sinteză referitoare la aspecte semnificative

ale mișcării teatrale românești, ale teatrului vremii noastre.

A fost un simplu exercițiu de testare a publicului, a vocațiilor sale critice, a predilecțiilor sale ? A fost o tentativă de studiu, pe un spațiu relativ restrâns, pe un teme destul de ample și importante de sociologie a teatrului ? A fost o încercare de fixare, în instantaneu elocvent, a raporturilor reale stabilite astăzi între scenă și spectatori ? Desigur că toate acestea, dar și mai mult decât atât.

Prin forța împrejurărilor create, au fost implicate în dezbatere, într-o dezbatere care, fără îndoială, nu s-a sfârșit acolo, rațiunea perenă și actuală a teatrului, esențele sale fundamentale.